

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 340

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 18 mai 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 370 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 și art. 29 din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006	2–4
Decizia nr. 374 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată și ale art. 186 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	4–6
Decizia nr. 380 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2005 pentru accelerarea procedurilor de recuperare a sumelor de bani datorate Agenției Domeniilor Statului de către partenerii contractuali	6–8
Decizia nr. 382 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), (3) și (7) și ale art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	8–10
Decizia nr. 384 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20, art. 21 și art. 22 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor	11–13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
432. — Hotărâre pentru aprobarea organizării Conferinței de lansare în România a programelor de cooperare teritorială la granițele interne ale Uniunii Europene, București, 14–15 iunie 2007	14
440. — Hotărâre privind plata contribuției voluntare a României pentru participarea la cea de-a 2-a expediție multinațională privind monitorizarea calității apelor fluviului Dunărea de la izvor până la vărsare	15
441. — Hotărâre privind suplimentarea bugetului Ministerului Culturii și Cultelor din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2007, pentru organizarea, în perioada 6–8 iunie 2007, a summitului șefilor de stat din țările Europei de Sud-Est	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 370
din 17 aprilie 2007****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 și art. 29
din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1), art. 15—17 și art. 22 din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 326/2001, excepție ridicată de Societatea Comercială „Apă Canal” — S.A. din Onești în Dosarul nr. 4.976/1/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal răspunde Consiliul Local al Municipiului Onești, prin consilier juridic, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Consiliului Local al Municipiului Onești solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, depunând la dosar note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 31 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 4.976/1/2005, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (1), art. 15—17 și art. 22 din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 326/2001**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Apă Canal” — S.A. Onești.

În motivarea excepției autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) referitoare la libertatea comerțului și protecția concurenței loiale. În acest sens, arată că „prevederile legale care permit autorităților publice să decidă exercitarea serviciilor de gospodărie comunală prin gestiune directă blochează accesul tuturor celorlalți agenți economici la aceste activități, în condițiile în care serviciile de gospodărie comunală reprezintă un segment semnificativ al activității economice”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 12 alin. (1), art. 15—17 și ale art. 22 din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 326/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 4 iulie 2001. Din motivarea excepției rezultă că, în realitate, critica de neconstituționalitate privește doar dispozițiile art. 16 și 17 din lege, referitoare la una dintre modalitățile de gestiune a serviciilor publice de gospodărie comunală, și anume gestiunea directă.

Totodată, se constată că, ulterior sesizării Curții Constituționale, prin dispozițiile art. 55 din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, legea inițial criticată a fost integral abrogată, însă prevederile art. 16 și 17 din aceasta au fost, în principiu, preluate de dispozițiile art. 23 și 29 din noua lege în materie.

Ca atare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie în prezent dispozițiile art. 23 și 29 din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 21 martie 2006 (în vigoare din data de 21 martie 2007), al căror conținut este următorul:

— Art. 23: „(1) *Gestiunea serviciilor de utilități publice reprezintă modalitatea de organizare, funcționare și administrare a serviciilor de utilități publice în scopul*

furnizării/prestării acestora în condițiile stabilite de autoritățile administrației publice locale.

(2) Gestiunea serviciilor de utilități publice se organizează și se realizează în următoarele modalități:

- a) gestiune directă;
- b) gestiune delegată.

(3) Modalitatea de gestiune a serviciilor de utilități publice se stabilește prin hotărâre a consiliilor locale, a consiliilor județene, a Consiliului General al Municipiului București ori a asociației de dezvoltare comunitară, după caz, în funcție de natura și starea serviciului, de necesitatea asigurării celui mai bun raport preț/calitate, de interesele actuale și de perspectivă ale unităților administrativ-teritoriale, precum și de mărimea și complexitatea sistemelor de utilități publice.

(4) Desfășurarea activităților specifice oricărui serviciu de utilități publice, indiferent de forma de gestiune aleasă, se realizează pe baza unui regulament al serviciului și a unui caiet de sarcini elaborat și aprobat de autoritățile administrației publice locale sau de asociațiile de dezvoltare comunitară, după caz, în conformitate cu regulamentul-cadru și cu caietul de sarcini-cadru ale serviciului.

(5) Se interzic orice înțelegeri sau acorduri de asociere și orice practici concertate dintre operatori, indiferent de modul de organizare, forma de proprietate sau modalitatea de gestiune adoptată, care conduc la accentuarea caracterului de monopol al serviciilor de utilități publice, la restrângerea, împiedicarea sau denaturarea concurenței pe piața serviciilor de utilități publice.“

— Art. 29: „(1) Gestiunea directă este modalitatea de gestiune în care autoritățile administrației publice locale sau asociațiile de dezvoltare comunitară, după caz, își asumă, în calitate de operator, toate sarcinile și responsabilitățile ce le revin, potrivit legii, cu privire la furnizarea/prestarea serviciilor de utilități publice și la administrarea și exploatarea sistemelor de utilități publice aferente.

(2) Gestiunea directă se realizează prin structuri proprii ale autorităților administrației publice locale sau ale asociațiilor de dezvoltare comunitară, înființate prin hotărâri ale consiliilor locale, ale consiliilor județene, ale Consiliului General al Municipiului București sau ale asociațiilor de dezvoltare comunitară, după caz, care pot fi:

a) compartimente de specialitate, fără personalitate juridică, organizate în cadrul aparatului propriu al consiliului local ori județean al unității administrativ-teritoriale;

b) servicii publice sau direcții de specialitate, fără personalitate juridică, organizate în cadrul aparatului propriu al consiliului local ori județean al unității administrativ-teritoriale, având autonomie financiară și funcțională;

c) servicii publice sau direcții de specialitate, cu personalitate juridică, organizate în subordinea consiliului local ori județean al unității administrativ-teritoriale sau a asociației de dezvoltare comunitară, având patrimoniu propriu, gestiune economică proprie și autonomie financiară și funcțională.

(3) Operatorii organizați ca servicii publice de specialitate cu personalitate juridică sunt subordonați autorităților administrației publice locale, posedă un patrimoniu propriu, funcționează pe bază de gestiune economică și se bucură de autonomie funcțională și financiară; acești operatori întocmesc, în condițiile legii, buget de venituri și cheltuieli și situații financiare anuale.

(4) Operatorii care își desfășoară activitatea în regim de gestiune directă furnizează/prestează un serviciu de utilități publice prin exploatarea și administrarea infrastructurii tehnico-edilitare aferente acestuia, pe baza hotărârii de dare în

administrare a serviciului, adoptată de consiliile locale, de consiliile județene, de Consiliul General al Municipiului București sau de asociația de dezvoltare comunitară, după caz, precum și pe baza licenței eliberate de autoritatea de reglementare competentă.

(5) Operatorii care își desfășoară activitatea în regim de gestiune directă se organizează și își desfășoară activitatea pe baza unui regulament de organizare și funcționare, elaborat și aprobat de autoritățile administrației publice locale sau de asociațiile de dezvoltare comunitară, după caz.

(6) Excedentele anuale rezultate din execuția bugetelor serviciilor publice de specialitate, cu personalitate juridică, care gestionează un serviciu comunal de utilități publice, rămase la finele exercițiului bugetar, se reportează în anul următor cu aceeași destinație. Disponibilitățile provenite din fonduri externe nerambursabile sau împrumuturi destinate cofinanțării acestora se administrează și se utilizează potrivit acordurilor de finanțare încheiate.

(7) Operatorii care furnizează/prestează servicii de utilități publice în regim de gestiune directă au obligația calculării, înregistrării și recuperării amortismentelor mijloacelor fixe aferente acestor servicii prin tarif sau prin preț.“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 45 privind libertatea economică și ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) referitoare la libertatea comerțului și protecția concurenței loiale.

Examinând excepția ridicată, Curtea reține că Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 creează un cadru juridic unitar, îmbunătățit față de vechea reglementare, în consonanță cu principiile generale statuate la nivel european — universalitatea, continuitatea, calitatea serviciului, accesibilitatea tarifară, protecția utilizatorilor —, dar și cu regulile esențiale ale înființării, funcționării și gestionării serviciilor publice, în contextul cărora autorităților publice le revin obligații și responsabilități precise pentru satisfacerea, cu celeritate, a intereselor și a nevoilor cetățenilor.

Cât privește critica de neconstituționalitate a art. 23 și 29 din Legea nr. 51/2006 față de art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) din Constituție, Curtea constată că instituirea competenței exclusive a autorităților administrației publice locale în ceea ce privește înființarea, organizarea, coordonarea, monitorizarea și controlul funcționării serviciilor de utilități publice, precum și gestiunea propriu-zisă a acestor servicii prin compartimentele de specialitate sau servicii publice înființate prin hotărâri ale consiliilor locale, care să asigure această competență, nu este contrară economiei de piață și libertății comerțului. De altfel, conform art. 23 alin. (5) din lege sunt interzise orice înțelegeri sau acorduri de asociere și orice practici concertate dintre operatori, indiferent de modul de organizare, forma de proprietate sau modalitatea de gestiune adoptată, care conduc la accentuarea caracterului de monopol al serviciilor de utilități publice, la restrângerea, împiedicarea sau denaturarea concurenței pe piața serviciilor de utilități publice.

Dispozițiile art. 23 și 29 din Legea nr. 51/2006 nu contravin, așa cum susține autorul excepției, nici prevederilor art. 45 din Constituție privind libertatea economică. Dimpotrivă, textul constituțional consacră accesul liber al oricărei persoane la o activitate economică, care însă este garantat dacă aceasta, ca și libera inițiativă, se exercită în condițiile legii.

Față de cele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 și art. 29 din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, excepție ridicată de Societatea Comercială „Apă Canal” — S.A. din Onești în Dosarul nr. 4.976/1/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 374
din 17 aprilie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b)
din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată și ale art. 186 alin. (3)
din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

cuprinde soluția legislativă criticată. În ceea ce privește art. 186 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, consideră că acesta nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției și pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 decembrie 2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată și art. 186 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „General Transilvania Exim” — S.R.L. din Drăgănești cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței nr. 338/CA/2005-PI din 28 noiembrie 2005, pronunțată de Curtea de Apel Oradea — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 5.976/CA/2004.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, prin formularea lor ambiguă, permit interpretări eronate, precum aceea că includ „și operațiunile strict contabile cu bunuri efectuate în cadrul asociației în participațiune care *de facto* și *de jure* nu presupun un transfer de proprietate”, încalcându-se astfel prevederile constituționale referitoare la libertatea economică, la așezarea justă a sarcinilor fiscale, la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și la obligația statului de a asigura valorificarea tuturor factorilor de producție. Art. 186 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, prevăzând posibilitatea desființării și înlocuirii actului administrativ fiscal, permite efectuarea unor controale repetate la nesfârșit, ceea ce este de natură să bulverseze

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată și art. 186 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Transilvania Exim” — S.R.L. din Drăgănești în Dosarul nr. 705/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă avocatul Cristian Pustin pentru autorul excepției de neconstituționalitate. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, autorul excepției arată că, deși Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 nu mai este în vigoare, soluția legislativă criticată a fost preluată de actul abrogator, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000, și solicită Curții să se pronunțe față de art. 2 alin. 1 lit. b) din acest act normativ. În ceea ce privește art. 186 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, arată că redactarea acestui text de lege permite interpretări ce contravin dispozițiilor constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public arată că Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 nu mai este în vigoare, iar reglementarea actuală a taxei pe valoarea adăugată, cuprinsă în Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, nu mai

activitatea operatorului de comerț controlat și să creeze o stare de incertitudine în ceea ce privește situația obligațiilor sale față de stat până când se vor recunoaște rezultatele noului control fiscal.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că Legea nr. 571/2003, care reglementează în prezent taxa pe valoarea adăugată, nu a preluat soluția legislativă a art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, criticată de autorul excepției, iar în ceea ce privește art. 186 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, consideră că dispozițiile constituționale invocate nu sunt incidente, în speță fiind vorba despre stricta aplicare a legii.

Avocatul Poporului arată că Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 a fost expres abrogată, iar soluția legislativă din art. 2 alin. 1 lit. b) nu este păstrată în actul normativ în vigoare care reglementează domeniul respectiv, și anume Legea nr. 571/2003. Astfel, excepția privind acest text de lege este inadmisibilă. În ceea ce privește dispozițiile art. 186 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, arată că acestea constituie norme de procedură și nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Conform încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 12 decembrie 1995, și art. 186 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005. În ceea ce privește acest din urmă text de lege, Curtea constată că, în realitate, critica de neconstituționalitate privește doar dispozițiile alin. (3).

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992: „*În sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată se cuprind operațiunile cu plată, precum și cele asimilate acestora, potrivit prezentei ordonanțe, efectuate de o manieră independentă de către persoane fizice sau juridice, privind: [...]*

b) transferul proprietății bunurilor imobiliare între agenții economici, precum și între aceștia și instituții publice sau persoane fizice;“;

— Art. 186 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: „*Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare.*“

În opinia autorului excepției, textele de lege criticate contravin următoarelor prevederi constituționale: art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi care se referă la garantarea și ocrotirea proprietății private; art. 45 privind libertatea economică; art. 56 alin. (2) și (3) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale și stabilirea acestora numai prin lege; art. 135 alin. (2) lit. a) privind obligația statului de a asigura cadrul favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție și art. 139 alin. (1) referitoare la stabilirea numai prin lege a impozitelor, taxelor și a altor venituri ale bugetului de stat.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, anterior sesizării sale, Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 a fost expres și integral abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 15 martie 2000. Aceasta, la rândul ei, a fost abrogată și înlocuită prin Legea nr. 345/2002 privind taxa pe valoarea adăugată, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 15 septembrie 2003, care, de asemenea, a fost integral și expres abrogată prin art. 298 alin. (1) pct. 8 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

În prezent taxa pe valoarea adăugată este reglementată în titlul VI al Codului fiscal, respectiv art. 126 stabilește sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, iar art. 128 determină operațiunile impozabile. În redactarea acestor noi texte de lege nu este preluată esența soluției legislative anterioare, considerată de autorul excepției ca fiind neconstituțională.

De altfel, Curtea constată că autorul excepției critică în special Normele de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 3/1992, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 512/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 11 septembrie 1998, dispoziții a căror formulare poate determina aplicarea abuzivă a textului de lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, nici dispozițiile unui act normativ care nu mai este în vigoare și nici normele de aplicare aprobate printr-o hotărâre a Guvernului nu pot constitui obiectul controlului de constituționalitate exercitat în temeiul art. 146 lit. d) din Constituție. Astfel, în privința art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 186 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, Curtea constată că acest text de lege face parte din reglementarea modului de soluționare de către organele finanțelor publice a contestațiilor formulate împotriva actelor de constatare și a dispozițiilor fiscale. Textul criticat are în vedere situația în care se constată că actul administrativ fiscal a fost greșit întocmit, contestația fiind întemeiată. În consecință, aceasta prevede că, prin decizia de soluționare a contestației, actul administrativ inițial poate fi desființat integral sau în parte, întocmindu-se un nou act administrativ fiscal, cu respectarea întocmai a dispozițiilor deciziei.

Din acest text de lege nu rezultă însă că întocmirea noului act administrativ fiscal ar implica necondiționat

efectuarea unui nou control fiscal și cu atât mai puțin șirul nesfârșit al controalelor. Oricum, efectuarea controalelor de către organele competente ale administrației financiare la agenți economici cu privire la respectarea legislației și a disciplinei financiare nu poate fi considerată ca fiind contrară principiului constituțional al libertății economice,

întrucât și această libertate trebuie să se manifeste cu respectarea cadrului legal.

Prevederile art. 56, art. 135 și art. 139 din Constituție nu au incidență în cauză, întrucât nu vizează efectuarea controalelor fiscale, stabilirea și valorificarea rezultatelor acestora și nici procedura de soluționare a contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 3/1992 privind taxa pe valoarea adăugată, excepție ridicată de Societatea Comercială „General Transilvania Exim” — S.R.L. din Drăgănești în Dosarul nr. 705/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 186 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de același autor în același dosar al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 380 din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2005 pentru accelerarea procedurilor de recuperare a sumelor de bani datorate Agenției Domeniilor Statului de către partenerii contractuali

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Serban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2005 pentru accelerarea procedurilor de recuperare a sumelor de bani datorate Agenției Domeniilor Statului de către partenerii contractuali, excepție ridicată de Societatea Agricolă „Zimbrul” — S.A. din București în Dosarul nr. 38.871/2/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială, cauză ce face obiectul Dosarului nr. 146D/2007 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat Ovidiu Bulai cu delegație depusă la dosar. Lipsește partea Agenția Domeniilor Statului, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 222D/2007 și nr. 252D/2007 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în dosarele nr. 33.711/2/2005 și nr. 7.770/2/2006 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

În ambele cauze răspunde, pentru autorul excepției, același avocat ca și în primul dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent informează Curtea că la aceste dosare partea Agenția Domeniilor Statului a depus note scrise prin care solicită respingerea excepției ca nefondată.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul legal al autorului excepției este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de conexare a cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 252D/2007 și nr. 222D/2007 la Dosarul nr. 146D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții dă cuvântul apărătorului autorului excepției. În esență, acesta susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2005 contravine, în integralitatea sa, principiului neretroactivității legii civile, principiului egalității în fața legii și dreptului de proprietate, deoarece aceasta modifică efectele juridice ale unor contracte încheiate sub imperiul legii vechi. De asemenea, actul normativ criticat situează Agenția Domeniilor Statului pe o poziție privilegiată față de partenerii săi contractuali, impunând acestora executarea unor obligații contractuale fără exercitarea unui control

judecătoresc prealabil și derogând, astfel, de la normele de drept comun. În concluzie, arată că ordonanța criticată deschide calea unor abuzuri din partea Agenției Domeniilor Statului, prin crearea în mod artificial de creanțe, titluri executorii și executări silite, blocând activitatea partenerului contractual și afectându-i patrimoniul. Ca atare, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că textele criticate nu conțin mențiuni exprese cu privire la aplicarea lor retroactivă, ca atare nu se poate reține contrarietatea față de prevederile art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție. Mai menționează că eventualele derogări, pretinse de autorul excepției, nu reprezintă însă o problemă de constituționalitate, astfel că solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 16 ianuarie 2007, 31 ianuarie 2007 și 16 februarie 2007, pronunțate în dosarele nr. 38.871/2/2005, nr. 33.711/2/2005 și nr. 7.770/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2005 pentru accelerarea procedurilor de recuperare a sumelor de bani datorate Agenției Domeniilor Statului de către partenerii contractuali.** Excepția a fost ridicată de Societatea Agricolă „Zimbrul” – S.A. din București în cauze având ca obiect soluționarea unor recursuri împotriva unor sentințe comerciale prin care s-au admis contestații la executare formulate de autorul excepției și s-au anulat somații, precum și toate actele de executare efectuate de Agenția Domeniilor Statului împotriva acestuia.

În motivarea excepției de neconstituționalitate având un conținut identic, autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2005 este contrară prevederilor art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, apreciază că dispozițiile art. 1 alin. (1) din ordonanța criticată sunt retroactive prin aceea că instituie aplicabilitatea Ordonanței Guvernului nr. 25/2002 și Agenției Domeniilor Statului, ceea ce contravine art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală. Art. 1 alin. (2) din actul normativ atacat încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 44 alin. (2) din Constituție, întrucât reprezintă „o ingerință în libertatea individuală de a contracta potrivit legii, o modalitate de schimbare unilaterală, în folosul unei părți contractante, a prevederilor unui contract comercial”. Dispozițiile art. 2 din aceeași ordonanță „confirmă fără echivoc încălcările prevederilor Legii fundamentale” deja invocate, fiind contrare, totodată, și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceasta, deoarece dispozițiile criticate instituie modalități extrajudiciare de executare, sustrag controlului judecătoresc valabilitatea unui act juridic, consideră în mod unilateral un contract ca reprezentând titlu executoriu și urmează să se aplice contractelor deja încheiate, cu încălcarea libertății contractuale a părților exprimată la momentul semnării contractului, a dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare. De asemenea, articolul final al ordonanței criticate „reprezintă chintesența încălcării Constituției”, confirmând retroactivitatea actului normativ și nesocotirea principiului egalității cetățenilor în fața legii și a dreptului la garantarea proprietății private și ocrotirea prin lege a acesteia.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția comercială, făcând referire la considerentele și soluția Deciziei Curții Constituționale nr. 719/2006, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2005 sunt constituționale, invocând în acest sens Decizia nr. 719/2006, prin care Curtea Constituțională a statuat, pentru argumentele acolo expuse, că textele legale criticate nu contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Arată, de asemenea, că dispozițiile examinate nu instituie privilegii sau discriminări între cetățeni, ci instituie un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, fără nicio deosebire pe criterii arbitrare, astfel că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate față de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Cât privește dispozițiile art. 44 alin. (2) din Constituție, invocate, consideră că nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, iar punctele de vedere ale Guvernului au fost înregistrate la Curtea Constituțională după data pronunțării prezentei decizii.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2005 pentru accelerarea procedurilor de recuperare a sumelor de bani datorate Agenției Domeniilor Statului de către partenerii contractuali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 4 iulie 2005, aprobată prin Legea nr. 368/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.140 din 16 decembrie 2005. Textele criticate prevăd următoarele:

„Art. 1. – (1) Dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2002, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și Agenției Domeniilor Statului în calitate de instituție implicată în procesul de privatizare.

(2) Dispozițiile cap. VIII, IX și X din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică și Agenției Domeniilor Statului în calitate de instituție implicată în procesul de privatizare.

Art. 2. – Contractele de vânzare-cumpărare de acțiuni încheiate de Agenția Domeniilor Statului constituie titluri executorii.

Art. 3. – Procedurile cuprinse în dispozițiile legale menționate la art. 1 alin. (2) se aplică și în cazul contractelor încheiate de Agenția Domeniilor Statului cu partenerii contractuali, având ca obiect orice formă de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă.”

În motivarea excepției, autorul acesteia invocă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 16 alin. (1) consacrat principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări și ale art. 44 alin. (1) și (2) referitor la garantarea și ocrotirea

proprietății private, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, norme privind accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că susținerile de neconstituționalitate se axează, în esență, pe aspectul aplicării dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale și a unor prevederi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active bancare și Agenției Domeniilor Statului, în calitate de instituție implicată în procesul de privatizare. În opinia autorului excepției, aplicarea dispozițiilor menționate unor contracte deja încheiate este de natură să contravină principiilor neretroactivității legii și a egalității cetățenilor în fața legii, precum și dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare.

Sub acest aspect, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, răspunzând astfel unor critici asemănătoare. Prin Decizia nr. 719 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 952 din 27 noiembrie 2006, Curtea a constatat că dispozițiile art. 1 alin. (2) și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2005 nu conțin nicio referire expresă cu privire la aplicarea lor asupra actelor juridice încheiate înaintea intrării în vigoare a ordonanței de urgență în

discuție, fiind așadar în concordanță cu prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție.

În plus, în prezenta cauză sunt invocate și dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Față de aceste critici de neconstituționalitate, Curtea constată că cele 3 articole ale ordonanței de urgență prevăd aplicabilitatea unor norme speciale de procedură pentru recuperarea datoriilor față de Agenția Domeniilor Statului, în calitatea sa de instituție implicată în procesul de privatizare. Acestea se aplică în mod egal tuturor debitorilor aflați în ipoteza normei, fără privilegii și fără discriminări. De asemenea, scopul reglementării legale criticate fiind recuperarea debitelor stabilite pe baza obligațiilor contractuale, nu se poate reține încălcarea dreptului de proprietate.

De altfel, Curtea observă că, în realitate, critica de neconstituționalitate, constituind în caracterul retroactiv al dispozițiilor de lege examinate, se întemeiază pe modul de interpretare și aplicare a acestora, și nu pe conținutul lor normativ. Or, interpretarea și aplicarea reglementărilor legale în cadrul unor litigii sunt atribuții ce revin în exclusivitate instanțelor de judecată și nu Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2005 pentru accelerarea procedurilor de recuperare a sumelor de bani datorate Agenției Domeniilor Statului de către partenerii contractuali, excepție ridicată de Societatea Agricolă „Zimbrul” — S.A. din București în dosarele nr. 38.871/2/2005, nr. 33.711/2/2005 și nr. 7.770/2/2006 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 382

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), (3) și (7) și ale art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției prin avocat Mădălin Barbu cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă învederează Curții, cu titlu de chestiune prealabilă, lipsa de procedură în cazul citării părții Societatea Comercială „Danubiana” — S.A. din Popești-Leordeni, întrucât, ulterior invocării excepției, împotriva acesteia s-a declanșat procedura insolvenței, astfel că ar trebui citată la sediul lichidatorului judiciar, sens în care depune documente doveditoare la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că în cauză nu este necesară refacerea procedurii de citare cu partea menționată.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), (3) și (7) și ale art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alex Society” — S.R.L. din comuna Popești-Leordeni în Dosarul nr. 5.827/2/2006 al

Deliberând, Curtea, în temeiul art. 98 din Codul de procedură civilă, coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată în vederea efectuării unei noi citări a părții lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului legal al autorului excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Arată, în esență, că obligația parcurgerii procedurii prealabile în cazul unui act administrativ nul absolut împiedică accesul la instanță al părții vătămate, lezează dreptul său la apărare și dreptul de petiționare, întrucât până la constatarea nulității absolute de către instanță acel act continuă să-și producă efectele.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, susținând în acest sens că termenele și condițiile referitoare la exercitarea dreptului la acțiune în contencios administrativ, astfel cum sunt reglementate de textele de lege criticate, corespund întru totul prevederilor art. 52 din Constituție, referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.827/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), (3) și (7) și ale art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alex Society” — S.R.L. din comuna Popești-Leordeni într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că procedura prealabilă instituită de art. 7 din Legea nr. 554/2004 este o procedură inutilă, care, prin amânarea soluționării cauzei peste limitele unui termen rezonabil, nu face decât să îngreuească flagrant accesul liber la justiție, fără o rațiune economică, socială și politică, contrar prevederilor art. 21 din Constituție. Stabilirea unor termene de prescripție sau de decădere prea scurte, de 6 luni sau 1 an, după caz, conduce, de asemenea, și la încălcarea art. 52 alin. (1) din Legea fundamentală, fiind inacceptabil ca, în situația unui act administrativ prin care se atribuie un drept real imobiliar, dreptul la acțiune să fie prescriptibil. Arată că dezideratul asigurării stabilității circuitului civil nu apare ca o justificare a acestor restricții, în condițiile în care ritmul modificărilor legislative împiedică practic stabilitatea instituțională. În opinia sa, persoanele juridice de drept public sunt favorizate atât prin obligația parcurgerii procedurii prealabile de către persoana vătămată printr-un act administrativ, cât și prin instituirea acestor termene nerezonabile, care permit emiterea unor „acte nule absolute, dar anulabile”, ceea ce contravine principiului egalității în fața legii, statuat de art. 16 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că prevederile art. 7 alin. (1), (3) și (7) și ale art. 11 din Legea nr. 554/2004 nu încalcă egalitatea în drepturi a cetățenilor, accesul liber la justiție și nici dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. Dimpotrivă, textele criticate prevăd reguli speciale, stabilite de legea contenciosului administrativ în conformitate cu dispozițiile art. 52 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora condițiile și limitele exercitării dreptului la acțiune al persoanei vătămate într-un drept ori interes legitim de o autoritate publică se stabilesc prin lege organică.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula

punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, prin care aceasta a constatat că dispozițiile art. 7 alin. (1), (3) și (7) și ale art. 11 din Legea nr. 554/2004 nu contravin prevederilor art. 16, 21 și ale art. 52 alin. (1) din Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Arată, în esență, că acestea nu aduc atingere principiului constituțional al egalității în fața legii, fiind aplicabile oricărei persoane aflate în situațiile menționate în ipoteza normei juridice, neavând caracter discriminatoriu pe considerente arbitrare. Totodată, textele criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 21 și ale art. 51 alin. (1) din Constituție, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, de exemplu, în Cauza *Stubbings și alții împotriva Regatului Unit*, 1996, că instituirea unor termene pentru efectuarea diferitelor acte de procedură, termenele de prescripție și cele de decădere sau sancțiunile pentru nerespectarea acestora nu aduc atingere dreptului la un tribunal în substanța sa. De altfel, în sensul constituționalității dispozițiilor criticate, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile nr. 569/2006 și nr. 638/2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1), (3) și (7) și ale art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Textele criticate prevăd următoarele:

— Art. 7. — Procedura prealabilă: „(1) *Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ unilateral, trebuie să solicite autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Plângerea se poate adresa în egală măsură organului ierarhic superior, dacă acesta există.*(...)”

(3) *Este îndreptățită să introducă plângerea prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept, din momentul în care a luat cunoștință, pe orice cale, de existența acestuia, în limitele termenului de 6 luni prevăzut la alin. (7).*(...)”

(7) *Plângerea prealabilă în cazul actelor administrative unilaterale se poate introduce, pentru motive temeinice, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului. Termenul de 6 luni este termen de prescripție.*”;

— Art. 11. — Termenul de introducere a acțiunii: „(1) *Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la:*
a) *data primirii răspunsului la plângerea prealabilă sau, după caz, data comunicării refuzului, considerat nejustificat, de soluționare a cererii;*

b) data expirării termenului legal de soluționare a cererii, fără a depăși termenul prevăzut la alin. (2);

c) data încheierii procesului-verbal de finalizare a procedurii concilierii, în cazul contractelor administrative.

(2) Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ unilateral, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data emiterii actului.

(3) În cazul acțiunilor formulate de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public sau Agenția Națională a Funcționarilor Publici, termenul curge de la data când s-a cunoscut existența actului nelegal, fiind aplicabile în mod corespunzător prevederile alin. (2).

(4) Ordonanțele sau dispozițiile din ordonanțe care se consideră a fi neconstituționale, precum și actele administrative cu caracter normativ care se consideră a fi nelegale pot fi atacate oricând.

(5) Termenul prevăzut la alin. (1) este termen de prescripție, iar termenul prevăzut la alin. (2) este termen de decădere.

În motivarea excepției autorul invocă prevederile constituționale ale art. 16, privind principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 21 referitor la accesul liber la justiție și ale art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, precum și prevederile tratatelor internaționale la care România este parte — Declarația Universală a Drepturilor Omului, Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a face însă referire la un text anume.

Analizând critica de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta vizează, în esență, procedura plângerii prealabile, instituită de art. 7 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și stabilirea, prin art. 11 din lege, a unor termene pentru introducerea acțiunii în contencios administrativ. În opinia autorului excepției, procedura prealabilă este inutilă și de natură a tergiversa soluționarea pricinii de către instanța judecătorească, fiind îngădit astfel accesul liber la justiție, iar termenele de prescripție sau de decădere, care sunt de 6 luni sau de un an, după caz, sunt prea scurte, nerezonabile, astfel încât aduc atingere dreptului persoanei vătămate de o autoritate publică de a se adresa justiției pentru a cere anularea actului administrativ sau recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei.

Curtea constată că textele de lege criticate, raportate la aceleași prevederi constituționale și la aceleași critici, au mai fost analizate în jurisprudența sa. De exemplu, prin Decizia nr. 39 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și ale art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, reținând că „Nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter

jurisdicțional, cum este de exemplu procedura recursului administrativ grațios sau a celui ierarhic.“ Prin Decizia nr. 220/2004 s-a arătat, de asemenea, că instituirea recursului prealabil sau grațios reprezintă o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent. Se realizează astfel, pe de o parte, protecția persoanei vătămate și a administrației, iar pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de contencios administrativ de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie principiului celerității.

Cât privește problema termenelor reglementate de art. 11 din Legea nr. 554/2004, înăuntrul cărora persoana vătămată trebuie să exercite dreptul la acțiune în contencios administrativ, Curtea, prin Decizia nr. 123/2006, a reținut că „stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la accesul liber la justiție și la un proces echitabil“, iar „legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege“. În considerentele Deciziei nr. 534/2006, Curtea a arătat totodată că „textul de lege supus controlului de constituționalitate [art. 11 alin. (1) din Legea nr. 554/2004] nu conține nicio dispoziție prin care s-ar crea privilegii sau discriminări. Alin. (1) al art. 11 prevede regula generală potrivit căreia termenul pentru introducerea cererii la instanța de contencios administrativ este de 6 luni, iar alin. (2) stabilește excepția, în sensul că pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ unilateral, cererea poate fi introdusă și peste acest termen, dar nu mai târziu de un an de la data emiterii actului. Aceste reglementări se aplică deopotrivă tuturor persoanelor care se consideră vătămate prin actul administrativ și vor să-l atace“.

Curtea constată că cele reținute în jurisprudența menționată își păstrează valabilitatea și în această cauză.

Curtea observă că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 52 alin. (1) din Legea fundamentală, privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. Potrivit alin. (2) al textului constituțional invocat, „condițiile și limitele exercitării acestui drept se stabilesc prin lege organică“. Or, dispozițiile legale criticate cuprind reguli privind anumite condiții și termene în limitele cărora persoana vătămată în drepturile sale de o autoritate publică își poate exercita dreptul la acțiune împotriva actelor administrative emise de aceasta, astfel că nu există contradicție între art. 7 alin. (1), (3) și (7) și art. 11 din Legea nr. 554/2004, pe de o parte, și art. 52 alin. (1) din Constituție, pe de altă parte.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1), (3) și (7) și ale art. 11 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Alex Society“ — S.R.L. din comuna Popești-Leordeni în Dosarul nr. 5.827/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 384
din 17 aprilie 2007referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20, art. 21 și art. 22
din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20, 21 și 22 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Avirad” — S.A. din București în Dosarul nr. 32.022/2/2005 (nr. vechi 3.097/2005) al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin administrator și asistat de avocatul Camelia Leceanu, precum și consilierul juridic Carmen-Elena Tatu pentru partea Serviciului Român de Informații. Lipsesc partea Inspectoratului General al Poliției Române — Direcția poliție de ordine publică, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției, sens în care arată că textele de lege criticate nu prevăd obligația ca Serviciul Român de Informații să motiveze refuzul acordării avizului necesar fiecăruia dintre conducătorii societății pentru eliberarea licenței de funcționare a societăților specializate de pază și protecție și nici nu prevede anumite criterii pentru emiterea acestui aviz care să poată fi verificate de instanța de judecată. Astfel, se aduce atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare ale celui care contestă pe calea justiției acest refuz și îi sunt restrânse, fără justificare constituțională, drepturi fundamentale. De asemenea, susține că este încălcat și dreptul la muncă al celorlalți asociați ai societății de pază și protecție care au obținut avizul și este îngrădită libertatea comerțului, întrucât societatea nu își poate desfășura activitatea în lipsa acestui aviz. Conchide arătând că nu există stat de drept atât timp cât o instituție a statului poate face ceea ce dorește fără posibilitatea de a fi controlată de instanța de judecată.

Administratorul Societății Comerciale „Avirad” — S.A. din București solicită, de asemenea, admiterea excepției, arătând că textele de lege criticate produc efecte neconstituționale.

Reprezentantul Serviciului Român de Informații solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile privind nemotivarea refuzului de eliberare a avizului de către Serviciul Român de Informații sunt prevăzute de Normele metodologice din 25 iunie 2004 privind eliberarea, reînnoirea, suspendarea și anularea licențelor de funcționare pentru societățile specializate de pază și protecție, avizarea conducătorilor și atestarea agenților de pază, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.010/2004, astfel că autorul excepției fie solicită controlul acestei hotărâri a Guvernului, fie completarea prevederilor Legii nr. 333/2003, ceea ce este, în ambele cazuri, inadmisibil. Mai arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

În replică, avocatul autorului excepției arată că Legea nr. 333/2003 creează posibilitatea ca prin normele de

aplicare să fie dată o asemenea interpretare textelor de lege criticate, întrucât nu are prevederi exprese în ceea ce privește obligația motivării refuzului de a elibera avizul și nici nu prevede criteriile pe baza cărora se emite acest aviz.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că prevederile exprese privind nemotivarea refuzului de emitere a avizului sunt cuprinse în normele de aplicare a Legii nr. 333/2003, iar nu în însuși cuprinsul legii. Astfel, consideră că în realitate autorul excepției critică o omisiune legislativă, aspect ce nu cade însă în competența instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 32.022/2/2005 (nr. vechi 3.097/2005), **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20, 21 și 22 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Avirad” — S.A. din București în cadrul acțiunii în contencios administrativ în care a solicitat constatarea nelegalității refuzului de emitere a avizului Serviciului Român de Informații, necesar pentru emiterea licenței de funcționare a societății.

În motivarea excepției autorul acesteia susține, în esență, că art. 20 din Legea nr. 333/2003, coroborat cu prevederile normelor metodologice de aplicare a legii, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.010/2004, sunt neconstituționale, întrucât prevăd că Serviciul Român de Informații nu va motiva refuzul de acordare a avizului necesar conducătorilor societăților de pază și protecție sau reprezentanților persoanelor juridice în vederea obținerii licenței de funcționare, în situația în care acest refuz este fundamentat pe date și informații ce privesc siguranța națională a României. Astfel, persoanele interesate și instanța judecătorească nu vor putea să cunoască motivele pentru care nu se acordă avizul și temeinicia acestora. De asemenea, consideră că refuzul de acordare a avizului împiedică dreptul asociaților de a desfășura liber o activitate comercială și aduce atingere dreptului la muncă al acestora, precum și al angajaților societății. În consecință, apreciază că dispozițiile de lege criticate aduc o restrângere nejustificată a drepturilor fundamentale, ceea ce contravine dispozițiilor art. 53 din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate. Mai arată că posibilitatea nemotivării de către Serviciul Român de Informații a refuzului de a-și acorda avizul nu este prevăzută de Legea nr. 333/2003, ci de normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.010/2004, însă acest act normativ nu poate constitui obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel că a respins excepția de neconstituționalitate cu privire la acesta ca fiind inadmisibilă.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului,

Guvernului și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Astfel, arată că soluția legislativă criticată, referitoare la nemotivarea refuzului de acordare a avizului de către Serviciul Român de Informații, nu este prevăzută de Legea nr. 333/2003, ci de normele de aplicare a acestei legi, aprobate printr-o hotărâre a Guvernului ce nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate. În ceea ce privește art. 20, 21 și 22 din Legea nr. 333/2003, arată că acestea nu conțin prevederi de natură să încalce dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Avocatul Poporului consideră că niciuna dintre criticile formulate de autorul excepției nu este întemeiată. Astfel, arată că dispozițiile de lege criticate nu îngrădesc în niciun fel dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției și de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă într-un termen rezonabil. De asemenea, arată că libertatea comerțului nu poate fi asigurată decât prin impunerea unui climat de disciplină economică la care agenții economici trebuie să se conformeze și, în consecință, legiuitorul are competența de a stabili condițiile și regulile necesare asigurării libertății comerțului. În sfârșit, consideră că nu este restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20, 21 și 22 din Legea nr. 333/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 22 iulie 2003, cu modificările aduse prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 16/2005 pentru modificarea lit. h) a art. 17 din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și pentru modificarea și completarea Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 10 martie 2005, ordonanță aprobată prin Legea nr. 151/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 25 mai 2005.

Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 20: „(1) *Societățile specializate de pază și protecție sunt societăți comerciale private care se constituie și funcționează potrivit legislației comerciale și prevederilor prezentei legi, având ca obiect de activitate paza obiectivelor, bunurilor sau valorilor, paza transporturilor de bunuri și valori importante, în condiții de maximă siguranță a acestora, precum și protecția persoanelor.*

(2) *Societățile specializate de pază și protecție funcționează în baza licenței eliberate de Inspectoratul General al Poliției Române, cu avizul prealabil al Serviciului Român de Informații, pentru cel puțin unul dintre obiectele de activitate prevăzute la alin. (4), care poate fi reînnoită la fiecare 3 ani. Retragerea avizului prealabil al Serviciului Român de Informații poate constitui temei pentru anularea licenței de funcționare.*

(3) *Pentru obținerea licenței de funcționare este necesară întrunirea următoarelor condiții:*

a) *prezentarea regulamentului de organizare și funcționare a societății;*

b) *prezentarea listei cu mijloacele materiale, tehnice, de transport, de comunicații, cu mijloacele audio-video, aparatura de recunoaștere și identificare, sistemele de alarmă împotriva efracției, sistemele de cronometrare și numărare, cu centrele de supraveghere și dispeceratele, tehnica de calcul și softul utilizat, cu armamentul și alte mijloace tehnice care vor face parte din dotarea societății, în funcție de obiectul de activitate;*

c) *prezentarea dovezilor de înregistrare cu denumirea societății și a însemnelor distinctive înregistrate la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci;*

d) *prezentarea notificării prin care se încunoștințează consiliul județean sau, după caz, Consiliul General al Municipiului București despre faptul că societatea va avea sediul social în zona de responsabilitate a acestora;*

e) *prezentarea dovezii de achitare a taxei pentru obținerea licenței de funcționare;*

f) *prezentarea atestatului profesional pentru persoanele care execută activități de pază și protecție.*

(4) *Societățile specializate de pază și protecție pot avea unul sau mai multe dintre următoarele obiecte de activitate:*

a) *servicii de pază a obiectivelor, bunurilor și valorilor, precum și servicii de consultanță în domeniu;*

b) *servicii de pază a transporturilor de bunuri și valori importante, precum și servicii de consultanță în domeniu;*

c) *servicii de protecție personală specializată, denumită gardă de corp, și servicii de consultanță în domeniu.*

(5) *Prin servicii de pază se înțelege:*

a) *paza proprietății împotriva accesului neautorizat sau a ocupării abuzive;*

b) *paza proprietății împotriva furturilor, a distrugerilor, incendiilor, precum și a altor acțiuni producătoare de pagube materiale;*

c) *detectarea substanțelor, armelor, explozibililor sau a materialelor de orice natură care pot provoca o pagubă;*

d) *paza proprietății intelectuale;*

e) *paza mediului înconjurător;*

f) *furnizarea către autoritățile competente a informațiilor legate de incidentele apărute în timpul activității de pază.*

(6) *Prin servicii de pază a transporturilor de bunuri și valori importante se înțelege:*

a) *organizarea și asigurarea pazei transportului terestru, pe apă sau aerian al unor bunuri de importanță deosebită, valori sau al oricărui alt obiect pe care beneficiarul serviciului îl denumeste astfel;*

b) *organizarea și asigurarea pazei transportului unor date și informații, indiferent de suportul pe care acestea se află și de modalitatea aleasă pentru transmitere;*

c) *organizarea și asigurarea, potrivit legislației în vigoare, a protejării mijloacelor de comunicații;*

d) *organizarea și asigurarea transportului pentru persoanele care solicită să fie transportate în condiții de maximă siguranță;*

e) *furnizarea către autoritățile competente a datelor despre incidentele apărute în timpul activității de transport.*

(7) *Prin serviciu de protecție specializată a persoanei — gardă de corp — se înțelege:*

a) *protejarea vieții și integrității corporale a persoanei aflate sub protecție;*

b) *protejarea persoanei aflate sub protecție împotriva hărțuirii, pedepsită de lege;*

c) *protejarea persoanei aflate sub protecție în timpul transportului;*

d) *furnizarea către autoritățile competente a informațiilor legate de incidentele apărute în timpul activității de protecție.*

(8) *Prin serviciu de consultanță se înțelege:*

a) *asistență cu privire la activitățile care fac obiectul prevederilor alin. (5)–(7);*

b) *întocmirea de analize, evaluări și rapoarte asupra riscurilor la adresa securității persoanei, proprietății sau mediului.*

(9) *Conducătorul societății specializate de pază și protecție trebuie să obțină avizul inspectoratului de poliție județean sau al Direcției generale de poliție a municipiului București, după caz, în a cărei rază teritorială își are sediul societatea respectivă.*

(10) *Unitatea de poliție competentă poate acorda avizul persoanei prevăzute la alin. (9), care are cetățenie română sau cetățenia unuia dintre statele membre ale Uniunii Europene ori ale Spațiului Economic European, a împlinit vârsta de 21 de ani, posedă pregătire corespunzătoare atribuțiilor ce îi revin, este cunoscută ca având o bună conduită cetățenească și nu a suferit condamnări pentru infracțiuni săvârșite cu intenție.”;*

— Art. 21: „(1) Personalului din societățile specializate de pază și protecție îi este interzis să culeagă date și informații.

(2) *În situația în care intră în posesia unor date și informații care vizează siguranța națională, personalul menționat la alin. (1) are obligația să informeze, de îndată, autoritățile competente cu atribuții în domeniul siguranței naționale.”;*

— Art. 22: „(1) Conducătorii societăților specializate de pază și protecție sunt obligați să asigure respectarea prevederilor legale și a regulamentelor proprii în organizarea și funcționarea acestei forme de pază, în angajarea, pregătirea și controlul personalului, portul uniformei și al însemnelor distinctive, precum și în dotarea cu mijloace de intervenție și apărare individuală, conform legii.

(2) *Plata serviciilor de pază și protecție prestate de către societățile specializate se face pe baza contractelor încheiate cu beneficiarii.*

(3) *Societățile specializate de pază și protecție au obligația de a păstra evidența contractelor în registre speciale.*

(4) *Societățile specializate de pază și protecție nu pot adopta însemne, uniforme, legitimații, accesorii de echipament sau denumiri identice, asemănătoare sau de natură să conducă la confuzii între acestea, precum și cu cele ale autorităților publice ori ale organismelor internaționale la care România este parte.*

(5) *Modelul echipamentului personalului de pază și protecție se stabilește prin hotărâre a Guvernului și se inscripționează cu denumirea și sigla societății, aprobate cu ocazia acordării licenței. Pe autovehiculele din dotarea societăților specializate se inscripționează numai denumirea, sigla, obiectul de activitate pentru care s-a emis licență de către poliție și numerele de telefon ale societății. Montarea și folosirea de mijloace de semnalizare luminoasă sau acustică pe autovehiculele societăților de pază și protecție sunt interzise.*

(6) *Societățile specializate de pază și protecție se pot asocia cu societăți sau firme străine de profil, cu respectarea prevederilor legii.”*

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare următoarelor prevederi constituționale: art. 21 privind accesul liber la justiție; art. 24 privind dreptul la apărare; art. 41 privind dreptul de muncă și la protecția socială a muncii; art. 45 privind libertatea economică; art. 51 privind dreptul de petiționare; art. 52 privind dreptul

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20, art. 21 și art. 22 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Avirad” — S.A. din București în Dosarul nr. 32.022/2/2005 (nr. vechi 3.097/2005) al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea organizării Conferinței de lansare în România a programelor de cooperare teritorială la granițele interne ale Uniunii Europene, București, 14–15 iunie 2007

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 4 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile administrației publice și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă organizarea Conferinței de lansare în România a programelor de cooperare teritorială la granițele interne ale Uniunii Europene (programul de cooperare transfrontalieră România—Bulgaria, programul de cooperare transfrontalieră Ungaria—România, programul de cooperare transnațională „Sud—Estul Europei” și programele de cooperare interregională URBACT 2007—2013, INTERACT II, ESPON 2013 și Interreg IV C), București, 14—15 iunie 2007.

Art. 2. — Finanțarea cheltuielilor pentru organizarea manifestărilor prevăzute la art. 1, în sumă totală de 64.748 lei, se asigură din prevederile bugetare aprobate Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Locuințelor, în limita sumelor aprobate pe anul 2007, la capitolul „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul „Bunuri și servicii”, cu respectarea prevederilor legale, conform devizului estimativ prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și locuințelor,
László Borbély

Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 9 mai 2007.
Nr. 432.

ANEXĂ

BUGETUL ESTIMAT

pentru organizarea Conferinței naționale pentru lansarea programelor de cooperare teritorială cu statele membre UE, în care România este partener „Challenges for a new Europe”, București, 14—15 iunie 2007

1. Cheltuieli pentru închirieri de săli de conferințe și hol oficial = 18.285 lei

2. Cheltuieli pentru translație

A. Cheltuieli pentru echipamente de translație = 2.936 lei

B. Cheltuieli pentru traducători = 1.680 lei

TOTAL = 4.616 lei

3. Cheltuieli de protocol

A. Asigurarea protocolului necesar (apă minerală și cafea)

350 persoane x 1 zi x 2,5 lei = 875 lei

300 persoane x 1 zi x 2,5 lei = 750 lei

TOTAL = 1.625 lei

B. Asigurarea meselor de lucru în cele două zile

350 persoane x 1 zi x 40 lei = 14.000 lei

300 persoane x 1 zi x 40 lei = 12.000 lei

TOTAL = 26.000 lei

TOTAL cheltuieli de protocol = 27.625 lei

4. Cheltuieli pentru materiale promoționale și consumabile (mape, carnete foi, coperte CD-uri personalizate, ecusoane, 4 bannere, flip chart-uri, seturi coli pentru flip chart-uri, markere permanente) = 12.722 lei

5. Cheltuieli neprevăzute = 1.500 lei

TOTAL GENERAL: 64.748 lei

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind plata contribuției voluntare a României pentru participarea la cea de-a 2-a expediție multinațională privind monitorizarea calității apelor fluviului Dunărea de la izvor până la vărsare

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 2 alin. (1), (2) și (3) și al art. 9 alin. (1) și (2) din Convenția privind cooperarea pentru protecția și utilizarea durabilă a fluviului Dunărea (Convenția pentru protecția fluviului Dunărea), semnată la Sofia la 29 iunie 1994, ratificată prin Legea nr. 14/1995,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă plata contribuției voluntare a României pentru participarea la cea de-a 2-a expediție multinațională privind monitorizarea calității apelor fluviului Dunărea de la izvor până la vărsare.

Art. 2. — (1) Contribuția voluntară a României pentru participarea la expediția multinațională prevăzută la art. 1, în sumă totală de 80.000 euro, se asigură de la bugetul de stat, în limita prevederilor bugetare aprobate Ministerului Mediului și Dezvoltării Durabile pe anul 2007, la

capitolul 74.01 „Protecția mediului“, cu respectarea prevederilor legale.

(2) Echivalentul în lei al sumei prevăzute la alin. (1) se va calcula pe baza raportului de schimb leu/euro în vigoare la data efectuării plății.

(3) Suma prevăzută la alin. (1) va fi transferată în contul Secretariatului Comisiei Internaționale pentru Protecția Fluviului Dunărea pentru acțiunea prevăzută la art. 1.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul mediului și dezvoltării durabile,
Attila Korodi

Ministrul afacerilor externe,
Adrian Mihai Cioroianu

Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 16 mai 2007.
Nr. 440.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea bugetului Ministerului Culturii și Cultelor din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2007, pentru organizarea, în perioada 6—8 iunie 2007, a summitului șefilor de stat din țările Europei de Sud-Est

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările ulterioare, precum și al art. 11 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2007 nr. 486/2006, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Culturii și Cultelor pe anul 2007 din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2007, cu suma de 2.528 mii lei, după cum urmează:

a) la capitolul 67.01 „Cultură, recreere și religie“, titlul 20 „Bunuri și servicii“, cu suma de 2.228 mii lei;

b) la capitolul 67.01 „Cultură, recreere și religie“, titlul 51 „Transferuri între unități ale administrației publice“, cu suma de 300 mii lei.

Art. 2. — Suma alocată potrivit prevederilor art. 1 va fi utilizată pentru finanțarea organizării, în perioada 6—8 iunie

2007, a summitului șefilor de stat din țările Europei de Sud-Est, precum și a manifestărilor culturale și a acțiunilor aferente acestei reuniuni.

Art. 3. — Cu sumele rămase neutilizate se reîntregește Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2007, până la data de 15 iulie 2007.

Art. 4. — Se autorizează Ministerul Economiei și Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Culturii și Cultelor pe anul 2007.

Art. 5. — Ministerul Culturii și Cultelor și organele alocate potrivit prezentei hotărâri, în conformitate cu abilitate de lege vor controla modul de utilizare a sumei prevederile legale.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:
Ministrul culturii și cultelor,
Adrian Iorgulescu
Ministrul afacerilor externe,
Adrian Mihai Cioroianu
Ministrul economiei și finanțelor,
Varujan Vosganian

București, 16 mai 2007.
Nr. 441.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

